

Анна Стремінська

Театр військових дій

* * *

Забинтуй мені душу, сестро, повільно
та зціли мені душу снігом вишневим.
Решкою впало життя моє вільне,
а могло орлом би злетіти в небо.

Лікар похмурий відтяв мені ноги.
Добрий лікар, відріж також пам'ять, прошу.
Щоб не пам'ятав я війни дороги,
щоб у пеклі залишив пекельну ношу.

Окулісте, прошу, зціли мені очі,
щоб лише краса надсилала звістки,
щоби бачив вишневі ранки та ночі,
а не кров і бруд з вантажами «двісті».

Підійди ж бо до мене, прошу, сестрице!
Не годуй мене ні борщем, ні хлібом.
Дай ясної води з весняної криниці
та зціли мені душу вишневим снігом.

* * *

У двадцять першому столітті в центрі Європи
«народ-богоносець» знищує мій народ.
«Народ-богоносець» його вбиває, гвалтує та грабує.
Вбиває дітей, жінок, літніх людей.
Пускає «високоточні» ракети по житлових кварталах.
Знищує школи, шпиталі, театри, золотoverхі собори,
пам'ятки архітектури.
Але все це – театр, театр військових дій.
У цьому театрі є свої глядачі.
Вони сидять у зручних кріслах,
вони їдять цукерки та п'ють шампанське.
Вони повільно обмахуються віялами, бо дуже спекотно.
Вони відпочивають на курортах, займаються сексом
багато та різноманітно, вони постійно подорожують...
Іноді вони висловлюють стурбованість і говорять агресору:
«Ай-ай, як не соромно!»
Іноді вони аплодують.
Ми всіх запрошуємо до нашого театру,
місця у ньому безкоштовні, місць є доволі вільних.
Ми запевняємо, тут є на що подивитися та відчутти
великий спектр емоцій: від жаху до захоплення,
від стурбованості до люті.

